

DELENA, ORE.

Haloo, Toverittaren isot ja pienet lukijat. Piirrän muutaman rivin, kun en ole ainakaan kahteen vuoteen kirjoittanut täältä Oregonin valtiosta. Täällä on ollut sateisia ilmoja nykyään ja päivät ovat jo niin lyhyitä, että ei kerkii mitään tekemään illoin, kun tulee koulusta.

Tämä paikkakunta on vaan farmikylä ja asukkaat ovat enimmäkseen suomalaisia farmareita. Meillä on täällä pieni kymmenen eekkerin maapala, neljättä eekkeriä puhdistettua. On pari lehmää ja kolmisenkymmentä kanaa.

Tämä on kaunis paikka luonnon puolesta, vaan tänne on hankala kulkea talvella, kun kauntin tiet ovat niin huonot. Ei pääse kuin lentävä lintu kulkemaan ja kesällä ovat tiet niinkuin jauhoalaari.

Täällä ei ole minkäänlaista yhteispyrintöä, vaan farmarit joskus panevat jalalla koreasti, kun on uusia tulokkaita, eli taas läksijäisiä. Vaan minä en ole vielä niihin iloihin kerinnyt.

No, joulou on taas pian lähellä, vaan mitäpä iloa siitä on täällä farmikontrilla. No, en tiedä muuta tällä kertaa. Ensikerralla lisää.

Theodore Korsman.

LINFOR, IDAHO.

Hyvät Toverittaren lukijat! Kun nitti ensikertalaisia on ilmaantunut Toverittaren kirjoittajin, niin minäkin yhdyin samaan joukkoon ja kirjoitan jonkun rivin täältä farmiperukalta, kun ei täältä koskaan näe kirjoituksia Toverittareesta.

Ilmat ovat nyt koko pahalla tuulella, kun täällä nyt aivan sataa vettä.

Minä olen 13 vuoden vanha ja olen kahdeksannessa luokassa. Meidän opettajan nimi on Mrs. Haight. Hän on oikein hyvä meille.

Meillä on farmi, jossa on 133 eekkeriä maata. Meillä on kaksi hevoista, kolme lehmää ja viisi vasikkaa. Meillä myös on kanoja ja jänksä.

Täällä ei ole minkäänmuolista osastoa. Kun siellä Enavillessa paloi se haall, niin ei sielläkään ole mitään. Ei täällä olekaan muuta, kun kuusi suomalaista perhettä koko kylässä.

Miksei tämän kylän tytöt ja pojat joskus kirjota Toverittareen. Onhan täälläkin lapsia. Ehkä minä nyt lopetan täksi kertaa.

Toivoo: — Helma Kauppi.

ASHBURNHAM, MASS.

Hyvät toverittaren lukijat! Kirjoitan ensimmäistä kertaa. Minä olen 11 vuotta vanha ja olen kuudennella luokalla koulussa. Minä tykkään käydä koulua. Täällä on paljon suomalaisten lapsia koulussa. Minun opettajani nimi on Miss Mary A. Rowling. Meitä on 24 lasta koulussa ja 8 luokkaa vaan ainoastaan yksi opettaja. Meille tulee Toverittaren Luin viimeisestä Toverittareesta Eugene V. Debsin "Hellin tervehdys lapsille". Se oli kaunis tervehdys meille lapsille.

Minä haluaisin mennä ihanneliittokouluun, vaan täällä ei ole nykyään osastokkaan, joten ei ole myöskin ihanneliitto.

Parhaan tervehdys teille Toverittaren lukijat. — Irja Eronen.

COLLINSVILLE, CONN.

Terve teille, pikku toverit ja toverittaret! Tämä on ensi kerta kun minä kirjoitan Toverittareen. Minä tykkään lukea toisten lasten kirjoituksia. Ja sen tähden olen itsekin asiaan innostunut. Täällä on ollut suomalainen sunnuntai koulu (täni sykenä ja minä olen opetellut siellä suomenkieltä lukeman ja kirjoittamaan. Siellä oppii monta hyvää asiaa. Ikävä että niin vähän lapsia käy siellä vaikka paikkakunnallamme on paljon pikkupoikia ja tyttöjä.

Lasten Osasto

Älkää peljätkö, että teille opetetaan joltakin huonoja tapoja, päinvastoin. Ja onhan kaunista, että osaa lukea ja kirjoittaa omaa äidinkieltään, sillä emme tiedä koska joudumme niille kauaksi omaisista, että täytyy kirjoitella ilmottaa ajatuksensa. Ja jos sattuisi, että isä tai äiti ei osaisi englanninkieltä niin eikös se tuotasti meille paljon ikävyyttä. Siis tulkaa kouluun, kehotan teitä. Minä olen neljännessä luokassa kansakoulussa ja olen yhdeksän vuotta vanha. Meillä on kaksikymmentäkuusi (26) kanaa ja kissa, sen nimi on Mikko. Minä alan oikein ahkerasti kirjoittamaan ja toivon että toisetkin tekevät samoin.

Toverillisesti tervehtäen,

Emma R. Huhtala.

CHISHOLM, MINN.

Minäkin kirjoitan Toverittareen, vaikka en ennen ole kirjoittanut. Se on niin hauskaa, kun täällä päätettiin perustaa sosiaalinen sunnuntai koulu lapsille. Äidille tulee Toverittaren ja minä olen koettanut opetella lukemaan suomea. Xiti on opettanut minua tavaamaan. Minä olen yhdeksän vuoden vanha ja olen koulussa kolmannessa luokassa. Minulla on yksi sisko, hän on 2 vuoden vanha ja hänen nimensä on Mabel. Nyt lopetan ja toivon näkevänä tämän lehdessä.

Nancy Mattila.

SAULT STE MARIE, ONT.

Tervehdys täältä Soo'sta kaikille Toverittaren lukijoille.

Talvi on täällä jo tullut. Maa on lumen peitossa ja yhtämittään pyryttää niinkuin talvella ainakin.

Ihanneliittomme on taas työssä, vaikka kylläkin hukan veltoisti. Olemmekin vasta niin alkuasteella, että silloin juuri pitäisi kaikkien kykyä mukaan auttaa ihanneliittoamme menestymään. Pidämme aina joka kolmas sunnuntai työkokouksia tai ohjelmakokouksen. Viimeksi oli ohjelmakokous huonoilla tuloksilla. Kaikki ohjelman suorittajat eivät olleet muistaneet tulla esittämään mitä olivat luvanneet. Siispä ei ollut kaikkiaan kuin 2-3 ohjelmanumeroa. En tiedä, mistä tämä johtuu, mutta hauskaa se ei ainakaan ole. Toivon, että seuraavassa kokouksessa ei käy yhtä nolosti.

Täällä on näytetty paljon hyviä kappaleita. Viimeksi oli "Purimossa", joka onnistui koko hyvin. Yleisöäkin oli saapunut koko runsaasti. Seuraava iso kappale joka tulitua näyttämään täällä on "Kansan Nainen". Uskon, että se on hyvä kappale ja toivottavasti yleisöäkin saapuu taas runsaasti.

Sanna Kannasto luennotti täällä kolmena päivänä. Puhui hän lapsillekin hyvin helpottajuisesti. Täällä kuten uskon muuallakin, juhlittiin Venäjän vallankumouksen kolmi-vuotisjuhlaa. Sanna Kannasto puhui tässä tilaisuudessa, sekä toveri K. Hakola. Tilaisuudessa oli myös muuta hyvää ohjelmaa.

Nyt lopetan toivon innostusta kaikille "pikku kirjailijoille", että he useammin kirjoittaisivat Lasten osastoon ja täyttäsivät sen kirjellään.

Ihanneliiton puolesta:

Kaarina Heinonen.

HIBBING, MINN.

Tervehdän kaikkia Toverittaren lukijoita. Tämä on toinen kerta, kun kirjoitan Toverittareen. Minä käyn koulua ja olen kuudennessa luokassa ja olen kahdentolsta vuoden vanha. Nyt on talvi taasen ja saa mennä luistelemaan ja mäkeä laskemaan kellekään. Minulla on yksi sisko, jonka

nimi on Aune, ja yksi velli, jonka nimi on Karlo. Minun velli on yhdeksäntolsta vuotta vanha ja minun siskeni on seitsemäntolsta vuotta vanha. Minulla on kolra, jonka nimi on Beauty. Minä sain sen, kun se oli pikku pentu ja annoin nimeksi "Beauty", kun se on niin kaunis.

Minun pitää lopettaa nyt ja toivon, että toisetkin kirjoittaisivat Toverittareen, kun niitä on niin hauska lukea.

Toveruudella: — Rauha Rannikko.

BESSEMER, MICH.

Haloo, kaikki Toverittaren pienet lukijat. Tämä on ensimmäinen kerta, kun minä kirjoitan. Minä olen yhdeksän vuoden vanha ja neljännessä luokassa koulussa. Minä en ole nähnyt täältä Bessemeristä yhtään kirjoitusta. Minäkin olen monta kertaa aikonut kirjoittaa, mutta en kuitenkaan ole kirjoittanut. Minulla ei ole nyt enää muuta kirjoittamista.

Toveruudella:

Kerttu Granholm.

KALASTUS TYYNELLÄ MERELLÄ

Kirj. Uno Niemi.

Heti kun koulu loppui, aloin kalastamaan isäni kanssa. Olen jo kalastanut kahtena kesänä.

Eräänä aamuna heräsimme kello kolmen ajoissa mennäksemme kalastamaan. Me olimme ankkurilla liwacoon lahdesa. Minä aloin asettaa konetta käyntiin, kun isäni otti ankkuria ylös.

Se oli sumuinen aamu, sumu oli niin saka, että ei voitu nähdä kahta edessämme olevaa venettä.

Kun me olimme ulkona Columbian joelta, me hiljensimme vauhtia, odottaaksemme toista venettä, joka tavallisesti oli kanssamme, voidaksemme olla yhdessä.

Siellä oli sadottain veneitä, mutta enimmäkseen ne kääntyivät takaisin, kun sumu oli niin saka. Kun me lopulta pääsimme North Jettyyn, näimme muutamia veneitä ankkurissa odottamassa sumun hälvenevän.

Kun me pääsimme ohi North Jettyyn, näimme kuohuja vastassamme. Isä sanoi, että mennään vaan eteenpäin ja otetaan pelastusvyöt. Minä menin hakemaan niitä, sillä välin teki isä pari käännöstä ja lasi veneitä ohitsemme. Minä asetin yhden pelastusvyn ympärilleni ja isäni asetti myöskin yhden niistä ympärilleen. Pian olimme kuohujen keskellä ja me saimme niin kovan sysäyksen alloissa, että kaikki esineet kajuutassa putoivat pois paikoiltaan lattialle ja koneet väliin. Eräs meidän jäsesämme tuleva mies ei enää voinut ohjata venettään, vaan sysäytyi rantaan.

Me pääsimme kuohujen yli onnellisesti, mutta emme saaneet monta kalaa. Jotkut ajattelevat, että kalastus valtamerellä on jotain hauskaa, mutta siellä täytyy uskaltaa elämäänsä vaaraan, milloin sinne menee.

Tämä on ensikerran, kun kirjoitan Toverittareen. Minä kuulun Ihanneliittoon ja minun isäni ja äitini kuuluvat Astorian sosialistiosastoon.

Pikku Väinö

Matala ja pieni, yhdellä ikkunalla varustettu huone oli pikku Väinön koti. Se oli Ison Marttilan pihansivukamari, kuten sanottiin. Siellä oli Väinö syntynyt, siellä lapsuutensa ensi vuodet viettänyt, tovereina puute ja pimeys. Äiti, joka palveli Martti-

lassa, ei joutanut paljon Väinölle iloksi. Väinö rukka ei ollut tervekkään, jokin sisäinen tauti häntä hiltäa hivutti. Äitinsä ei häneen paljon huomiotaan kiinnittänyt, ei säälinyt, jos ei vihannutkaan. Mutta rakkautta, sitä ei saanut osakseen pikku Väinö. Väinö oli noin kuudenvuotias, kun äitinsä lähetti hänet eräänä syyspäivänä marjoja poimimaan läheisestä metsästä. Väinö poimi ahkeraan, eikä hän niitä edes hennonnut maistaa. Hän kuvitteli, miten äiti ilostuu nähdessään hänen saaliinsa. Oli jo ilta myöhä, tuli kylmäkin, ei enää tahtonut sormet marjoja tavoittaa, mutta onpa jo astiakin täynnä. Iloisena lähtee Väinö kotia kohti. Mutta tiellä tapaa hän kaksi poikaa. Toinen Marttilan ja toinen läheisen naapuritalon poika. He ovat jonkun vuoden Väinöä vanhemmat. Heille kai kävi kateeksi, nähdessään Väinön täydet marjaastiat ja tyytyväisyyden loistavan hänen kalpeilla kasvoillaan.

"Kenenkö luvalla sinä meidän metsiä marjoja kannat", alkaa Marttilan poika rehennellä. Hän tahtoi näyttää, että hän se on joka omistaa.

Kiusaten ja pilkaten kulkivat he Väinön kintereillä, joka ei virkkanut sanaakaan. Hän tiesi että hän on voimaton heitä vastaan. Mutta silloin tarttuu Marttilan poika häntä hihasta ja kisahtaa:

"Vai et sinä vastaa! Mikäs luulet olevasi, senkin kerjäläinen. Minun vanhoja risojani nytkin vetelet."

Marja-astia putoaa, likaiselle tielle leviiä marjat. Tästä pojat vähän säikähtävät ja lopettavat urheilunsa, jättäen Väinön itkien kokoamaan marjojaan. Tuskin puoliakaan niitä voi hän ottaa. Äidilleen ei hän asiasta kertanut. Hän tiesi, että hän saisi vain nuhteita, kuten aina ennen. Jos hän toisten kiusanteoista kertoi, äiti aina vihastui. "Minkälainen sinä olet, et osaa toisten kanssa leikkiä. Tiedä, että me olemme köyhiä, täytyy tässä olla ihmisten armoilla. Selkiäsi saat, jos et opi olemaan sovinnassa. Ei siis Väinö asiasta mitään puhunut. Hiljaa kantoi surunsa, kuten aina ennen. Illalla äiti marjoja tarkastaen lausuu:

"No, eipä sieltä paljon tullut, vaikka niitä näkyi siellä olevan mättäät punaisena."

Väinö-rukka, joka juuri söi kuivaa illallistaan, ei vastaa sanaakaan. Hän nielee itkun — tuijottaa vain himmeästi valaisevaan lampuun. "Äiti huomaa lapsen silmissä kyynelheitä. Kuinka helposti olisi hän voinut lohduttaa, ainoastaan joku lohduttava sana, tai äidin hellivä syleily. Se olisi ollut kuin virkistävä päivänpaiste pikku Väinön tummaan elämään. Mutta äiti ei sitä tehnyt. Mailma ei ollut häntä säälinnyt, vaan se oli säälittä riistänyt ja pirstonut kaiken hyvän ja kauniin, siksi hän nyt on mikä on. Äiti, ilman äidin rakkautta, nainen ilman naisellisuutta. Itse säilyttämiskaivo pakottaa häntä yhä enemmän ja enemmän raatamaan, mitä ahtaamalla on toimeentulo. Ajattelemattomasti hän nyt Väinölle tokasee:

"Ei sinusta koskaan tule miestä, aina sinä vain vesittelet".

On tuima tammikuun pakkauspäivä. Marttilan pienessä pihansivukamariassa taistelee pikku Väinö viimeistä taistelua. Hän on hoursillut koko päivän. Nyt hän nukkuu rauhallisena. Yhtäkkiä hän avaa silmänsä, katsoo raukeasti vieressä nyyhkiään äitinsä "Äiti, ollaanko me taivaassakin köyhiä? Minä tarkoitan, saako minua sielläkin toiset lapset pilkata ja ahdistella...." Enempi aikoi kysyä, mutta hengästy, sulki silmänsä pikku Väinö — ainiasaksi.

Ida Niemelä.